

Pojęcie „uzyskania” informacji nie wymaga, aby sprawca zapoznał się z treścią informacji i zrozumiał jej treść. Co więcej, dla spełnienia tego elementu nie jest także konieczne istnienie po stronie sprawcy obiektywnej możliwości zrozumienia tej informacji (por. *P. Kardas*, Prawnokarna ochrona informacji, s. 67; odmiennie *A. Adamski*, Przesłępstwa komputerowe w nowym kodeksie karnym, s. 40–42; *tenże*, Karalność hackingu, s. 149 i n.).

4. Znamię „bez uprawnień”. Sformułowanie „bez uprawnienia” w treści art. 267 § 1 KK pełni 22 funkcję klauzuli normatywnej, która nie przesądza o tym, kto posiada uprawnienie do uzyskania określonej informacji. Trafnie wskazuje się w literaturze, że w takim zakresie rozstrzygnięcie tej kwestii powinno zostać uczynione w oparciu o inne regulacje, odnoszące się do sfery uprawnień poszczęólnych podmiotów uprawnionych do określonego rodzaju informacji (por. *P. Kardas*, Prawnokarna ochrona informacji, s. 68). Podmiot uzyskujący informację w myśl § 1 następuje poprzez naruszenie prawa innego podmiotu do dysponowania informacją.

5. Otwarcie zamkniętego pisma. Otwarcie zamkniętego pisma, tj. pisma zabezpieczonego 23 przed dostępem do niego osób trzecich, może polegać np. na rozerwaniu koperty, rozklejeniu jej bądź zastosowaniu urządzeń specjalnych umożliwiających zapoznanie się z treścią pisma bez niszczenia opakowania (np. przez prześwietlenie). Czynność polegająca tylko na otwarciu zamkniętego pisma nie stanowi przestępstwa, jeżeli nie była połączona z zapoznaniem się z jego treścią lub przejęciem władztwa nad nim (por. *W. Wróbel*, [w:] *A. Zoll* (red.), Kodeks karny, t. II, 2007, s. 1289; *R. Zakrzewski*, Przesłępstwa przeciwko ochronie informacji, s. 378). Także *B. Kunicka-Michalska* uznaje, że otwarcie bez uprawnienia zamkniętego pisma nieprzeznaczonego dla sprawy samo w sobie nie wystarczy do popełnienia omawianego przestępstwa. Aby dokonać przestępstwa z art. 267 § 1 KK, sprawca musi się zapoznać z treścią takiego pisma (por. *B. Kunicka-Michalska*, Przesłępstwa przeciwko ochronie informacji i wymiarowi sprawiedliwości, s. 492).

6. Judykatura. Słusznie wskazał SN, że: „obecny art. 267 KK, za przestępcze naruszenie 24 tajemnicy korespondencji traktują jedynie otwieranie «zamkniętych pism», to jednak przepisy te wyznaczały i wyznaczają aksjologiczny kierunek postępowania z wszelką korespondencją. W kategoriach etycznych powszechnie stosowana i społecznie akceptowana była i jest zasada nieczytania cudzej korespondencji, nawet jeśli ma ona postać kart pocztowych. Stąd też przyjęcie, że sprawca zamiar «rozpowszechniania» realizował w drodze jednorazowej korespondencji na karcie pocztowej, budzi zasadnicze zastrzeżenia. Z obiektywnego punktu widzenia, o «rozpowszechnianiu» można mówić wówczas, gdy określoną treść czyni się ogólnodostępną, a przynajmniej dostępną dla większej liczby niezaczonych z góry osób. W sytuacji skierowania korespondencji do określonego adresata, dopiero działanie tego ostatniego może doprowadzić do «rozpowszechniania» treści, ale za to autor korespondencji co do zasady nie ponosi odpowiedzialności” (zob. wyr. SN z 3.2.2004 r., II KK 388/02, Prok. i Pr. 2004, Nr 9, poz. 4 wraz z glosą *S. Hoca*, WPP 2005, Nr 3, s. 132). Wykładnia treści art. 267 § 1 KK prowadzi do jednoznacznego stanowiska, że ochronie na podstawie tego przepisu podlega wyłącznie korespondencja zabezpieczona przed dostępem do niej osób trzecich. Zapoznanie się z treścią wiadomości umieszczonych na karcie pocztowej bądź w kopercie, która nie była zaklejona, nie stanowi dokonania czynu zabronionego z § 1.

7. Podłączenie się do sieci telekomunikacyjnej. Zachowanie się polegające na podłączeniu 25 się do sieci telekomunikacyjnej polega na przyłączeniu urządzenia odbiorczego do takiej sieci, pozwalającego na pozyskanie przekazywanych za jej pośrednictwem informacji.

8. Sieć telekomunikacyjna. Siecią telekomunikacyjną są systemy transmisyjne oraz urzą- 26 dzenia komutacyjne lub przekierowujące, a także inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają nadawanie, odbiór lub transmisję sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od ich rodzaju (art. 2 pkt 35 ustawy z 16.7.2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1489 ze zm.). Z przedstawionej definicji wynika, że pojęcie to obejmujące nie tylko sieci przewodowe, lecz również sieci bezprzewodowe, jednak należy zwrócić uwagę, że przyjęte w art. 267 § 1 KK znamię „podłączając się do sieci telekomunikacyjnej” wskazuje na sieć w znaczeniu materialnym, jako zespół urządzeń i przewodów (kabli) służących do